

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Kuchynkou v právní věci
žalobce: B. A., zastoupeného Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 3.2.2010 č.j. OAM-16/LE-05-LE05-2010,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 9.4.2010 žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 3.2.2010 č.j. OAM-16/LE-05-LE05-2010.

Mezinárodní ochrana byla v rozhodném období upravena zákonem č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění účinném od 14.1.2010 do 30.6.2010 (dále též jen „zákon o azylu“).

Napadeným rozhodnutím (předaným žalobci dne 7.4.2010) žalovaný správní orgán ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost, kterou podal dne 21.1.2010 žalobce, rozhodl o této žádosti tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je **nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona o azylu**, že řízení o udělení mezinárodní ochrany

se **zastavuje** podle § 25 písm. i) zákona o azylu a že podání žaloby **nemá** v souladu s § 32 odst. 3 zákona o azylu odkladný účinek.

Napadené rozhodnutí odůvodnil žalovaný správní orgán zejména tím, že dne 21.1.2010 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Vypověděl, že svou vlast opustil dne 25.10.2006, protože jej po volbách roku 2005 stále pronásledovala policie. Dále sdělil, že byl na polsko-běloruské hranici zadržen, protože měl v autě letáky na podporu Milinkeviče. Dodal, že byl několikrát zadržen, byly u něho prováděny domovní prohlídky a byl šikanován. Za důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany označil to, že se obává, že pokud by se vrátil, policie by jej opět pronásledovala. Doplnil, že vědí, že požádal o azyl a potrestají jej za to. Vysvětlil však zároveň, že neví, „jak to je“, pouze slyšel, že za podání žádosti o azyl v cizině může být trestně stíhán. Zmínil dále skutečnost, že v ČR o mezinárodní ochranu požádal již v roce 2006, přičemž mu nebyla udělena. Uvedl také to, že byl v ČR soudně trestán, a to v roce 2008, kdy mu byl za krádež uložen trest odnětí svobody v délce 22 měsíců a trest vyhoštění na dobu 7,5 let. V případě návratu do vlasti se podle svých slov obává pronásledování policií a trestního stíhání za podání žádosti o azyl. Ve vlastnoručně psaném prohlášení pak žadatel zopakoval, že žádá o politický azyl, protože se v Bělorusku obává pronásledování ze strany úřadů kvůli svým názorům a bojí se o „své zdraví a život svůj a svých blízkých“.

Žalovaný správní orgán odůvodnil napadené rozhodnutí dále tím, že v průběhu pohovoru konaného dne 21.1.2010 žadatel potvrdil údaje o své totožnosti a státní příslušnosti a doplnil, že v ČR používal příjmení své matky I. a také nepravé datum narození. Vysvětlil, že tuto falešnou totožnost používal proto, aby jej nenašly běloruské úřady. Vypověděl, že z vlasti odjel, protože jej pronásledovala policie a nemohl kvůli tomu normálně žít. Pokračoval, že u něho prováděli domovní prohlídky, vozili jej na stanici a bili jej, to vše kvůli tomu, že byl na hranicích zadržen s letáky. Prohlásil, že jiný důvod k odjezdu z vlasti neměl. Jmenovaný dále uvedl, že v Bělorusku nebyl nikdy z ničeho obviněn, ani nebyl trestně stíhán, byl vystaven pouze správnímu řízení. O udělení azylu v roce 2006 podle svých slov požádal ze stejných důvodů jako nyní, tedy kvůli pronásledování ze strany policie. Doplnil, že má v současnosti ještě jeden důvod navíc, a to že policie ví o tom, že v ČR požádal o azyl, a proto by měl v případě návratu ještě více problémů. Vypověděl, že se o jeho žádosti o azyl v ČR policisté dozvěděli zřejmě tak, že odposlouchávali telefon jeho matky. Jmenovaný prohlásil, že uvedl všechny důvody, které jej vedly k odchodu z vlasti i podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Prohlásil také, že mu není nic známo o tom, že by byl v Bělorusku trestně stíhán.

Napadené rozhodnutí odůvodnil žalovaný správní orgán dále tím, že v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že jmenovaný v ČR v minulosti o udělení mezinárodní ochrany již žádal, a to dne 28.10.2006, přičemž mu mezinárodní ochrana rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 6.9.2007 č.j. OAM-1219/VL-10-K03-2006 nebyla udělena. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.9.2007. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který však jeho žalobu dne 22.5.2008 zamítl. Jmenovaný podal ještě kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu, ale ta byla dne 10.6.2009 odmítnuta pro nepřijatelnost. Evidenční karta předchozího řízení a fotokopie žádosti, pohovoru a rozhodnutí jsou součástí spisového materiálu. Správní orgán konstatuje, že v předchozím řízení se zabýval podrobně všemi důvody žádosti jmenovaného a mezinárodní

ochrana mu nebyla udělena. Jmenovaný v současném řízení uvedl jako důvody podání své žádosti to, že byl pronásledován policií kvůli své podpoře opozičního politika Milinkeviče. Tyto důvody však žadatel uváděl již ve svém předchozím řízení ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a byly již tedy správním orgánem hodnoceny. Nově zmínil také svou obavu z postihu za podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Nicméně správní orgán se ve svém rozhodnutí ze dne 6.9.2007 zabýval i tím, zda by žadateli v případě jeho návratu do Běloruska nehrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Konkrétně posuzoval právě i tuto eventualitu, tedy zda mu v případě návratu nehrozí postih kvůli podání žádosti o mezinárodní ochranu v zahraničí. Správní orgán tak po posouzení skutečností uvedených žadatelem v průběhu stávajícího řízení dospěl k závěru, že jmenovaný neuvádí žádné nové skutečnosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu. Správní orgán tak na základě výše uvedeného shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

Ve své žalobě žalobce uvedl, že ji podává zejména pro to, že Ministerstvo vnitra ČR ví o jeho započatém trestním stíhání v Bělorusku, kde v rámci tohoto řízení je zažádáno běloruskou stranou o jeho vydání. Je zřejmé, že trestní stíhání je vykonstruované a účelové. Běloruská strana použila trestní stíhání na něj pouze k tomu, aby byl českou stranou vydán a v nespravedlivém procesu odsouzen a diskriminován. V době, kdy podával žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 21.1.2010, žalobce nevěděl o započatém řízení ohledně svého vydání do Běloruska. V současné době je nařízeno u Krajského soudu v Plzni na den 23.4.2010 hlavní líčení týkající se vydání žalobce do Běloruska. Vzhledem k uvedenému žalobce žádá Krajský soud v Plzni, aby rozhodl o odkladném účinku rozhodnutí Ministerstva vnitra č.j. OAM-16/LE-05-LE05-2010 a nařídil Ministerstvu vnitra nové projednání. Žalobce prosí Krajský soud v Plzni o zhodnocení celé své vážné a bezvýchodné situace a zvážení všech skutečností. Žije teď v ještě větším strachu ze svého vydání do Běloruska, kde bude nespravedlivě odsouzen a bude nést on i jeho rodina následky celý život. Navíc, když běloruská strana díky odposlechům telefonu žalobcovy matky nyní ví, že zde v ČR požádal o mezinárodní ochranu, byl by soudní proces s ním mnohem horší a nesl by katastrofální následky pro jeho život. Ani k tomuto Ministerstvo vnitra při rozhodování nepřihlédlo.

Žalovaný správní orgán se k podané žalobě vyjádřil tak, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některé ustanovení zákona o azylu či správního řádu. Žalovaný odkazuje na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí správního orgánu. Žalovaný setrvává na svém správním rozhodnutí, které je dle jeho názoru plně v souladu se zákonem a řádně odůvodněno. Ve správním rozhodnutí je dostatečným způsobem doloženo, že jmenovaný podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany z důvodů, jež byly již v předchozím řízení prozkoumány jak správním orgánem, tak i krajským soudem a Nejvyšším správním soudem. Nově zmínil tvrzení o svém možném postihu za žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR. Tato skutečnost však byla rovněž řádně zhodnocena ve správním rozhodnutí ze dne 6.9.2007. S ohledem na konstantní judikaturu NSS (např. usnesení NSS č.j. 3 Azs 54/2009 ze dne 10.2.2010) považuje žalovaný tuto opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany za účelovou. Na rozhodnutí žalovaného nemá vliv ani řízení o vydání žalobce k trestnímu stíhání do země původu (řízení extradiční), neboť se jedná o odlišný typ

řízení, kde bude několika soudními i správními instancemi zkoumána možnost vydání jmenovaného k trestnímu stíhání do Běloruska. Relevanci by tato skutečnost měla při zamítnutí žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. S ohledem na právní kvalifikaci případu, kterou žalovaný považuje za správnou a jsoucí v souladu se zákonem, je poukaz na extradiční řízení irelevantní. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho rozhodnutí je zákonné a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech odkazuje žalovaný na obsah správního spisu. K návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby žalovaný doplňuje, že dle jeho názoru není dán žádný důvod pro přiznání odkladného účinku, jelikož výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí neznamenaají pro žalobce nenahraditelnou újmu (§ 73 odst. 2 s.ř.s.). Nepřiznání odkladného účinku podané žaloby nebude mít žádný vliv na probíhající extradiční řízení a toto řízení není ani novou skutečností, jež by mohla vést ke změně právní kvalifikace případu žalobce. Podle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno rozhodnutí správního orgánu, proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Řízení ve věcech správního soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“).

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 25 písm. i) zákona o azylu se správní řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Soud tu zdůrazňuje, že v případech tohoto druhu mohou úspěšnými žalobními body být především ty, které konkrétním způsobem namítají nezákonnost rozhodnutí správního orgánu a/nebo vady řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, a to v relaci k rozhodovacím důvodům (ke shledání nepřijatelnosti žaloby o udělení mezinárodní ochrany).

Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany posouzena jako nepřijatelná podle § 10a písm. e) zákona o azylu, patří mezi žalobní body, které mohou – v případě důvodnosti – mít naději na úspěch, zejména sporování závěru správního orgánu, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána opakovaně, že skutečnosti nebo zjištění, které cizinec uvedl, nebyly nové a/nebo že skutečnosti nebo zjištění, které uvedl, nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

V žalobě žalobce uplatnil v zásadě dva argumenty: **1.** Ministerstvo vnitra ČR ví o jeho započatém trestním stíhání v Bělorusku, kde v rámci tohoto řízení je zažádáno běloruskou stranou o jeho vydání, a **2.** když běloruská strana díky odposlechům telefonu žalobcovy matky

nyní ví, že zde v ČR požádal o mezinárodní ochranu, byl by soudní proces s ním mnohem horší a nesl by katastrofální následky pro jeho život.

– 1 –

K argumentu žádostí běloruské strany o vydání žalobce k trestnímu stíhání do Běloruska soud ze správního spisu zjistil, že Ministerstvo vnitra ČR mělo v řízení o opakované žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany k dispozici informace toliko o tom, že po žalobci je vyhlášeno pátrání na národní úrovni v Běloruské republice pro obchodování s omamnými látkami (č.l. 8 správního spisu) a že probíhá předběžné šetření ohledně žádosti Běloruska o vydání jmenovaného k trestnímu stíhání do Běloruska (č.l. 9 správního spisu).

Za tohoto stavu informovanosti žalovaný správní orgán podle názoru soudu nikterak nepochybil, jestliže se pouze dotázal žalobce, zda mu je známo, že je v Bělorusku trestně stíhán (odpověď: „Ne, o tom nic nevím.“), kdežto ostatní kroky ponechal na státních orgánech ČR, které k tomu mají pravomoc. Opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a písm. e) zákona o azylu totiž nepřipustná ne tehdy, jestliže správní orgán z úřední povinnosti nepřezkoumá každou potenciální indicii k udělení mezinárodní ochrany, nýbrž tehdy, jestliže cizinec neuvede nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Argument žádostí běloruské strany o vydání žalobce k trestnímu stíhání do Běloruska tudíž nemohl být soudem shledán důvodným.

– 2 –

K argumentu žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR soud ze správního spisu zjistil, že v protokolu o pohovoru k původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konaném dne 12.12.2006 se uvádí, že na otázku „Pokud byste se vrátil do vlasti, co by se stalo a v jaké byste se ocitl situaci?“ žalobce odpověděl: „Rozhodně by mě zavrželi, za to, co bylo, a teď už i za to, že jsem v ČR žádal o azyl. Zřejmě to vědí, pokud zadrželi dopis, který mi sestra do azylového zařízení posílala. Na rovinu musím říct, že v současné době se prostě domů nevrátím, za žádných okolností.“.

Své původní rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6.9.2007 č.j. OAM-1219/VL-10-K03-2006 odůvodnilo Ministerstvo vnitra mj. tím, že žadateli výše uvedené újmy v případě jeho návratu do Běloruska nehrozí, resp. jejich vykonání na žadateli nelze očekávat ani z důvodu podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, neboť např. z Informace Člověka v tísní - společnosti při ČT, o.p.s., č.j. OAM-166-34/2006 ze dne 10.7..2006 vyplývá následující. Přes to, že byl schválen čl. 369-1 Trestního zákoníku o diskreditaci Běloruské republiky, tj. poskytnutí vědomě lživých údajů o politickém, ekonomickém, sociálním, vojenském nebo mezinárodním postavení Běloruské republiky cizímu státu, zahraniční nebo mezinárodní organizaci, aplikace tohoto ustanovení v případě neúspěšných žadatelů o azyl po návratu je v praxi následující. Podle informací lidskoprávních organizací v Bělorusku tento paragraf byl použit jen několikrát způsobem, popsáním v bodu 7 – 8 bez reálných následků pro osobu varovaného. Co se týče lidí, kteří požádali o politický azyl a následně se vrátili do Běloruska, nejsou takové případy známy. Je známo několik

případů návratu úspěšných žadatelů o azyl do Běloruska, aniž by to pro ně mělo negativní následky. Totéž je známo i o případech neúspěšných žadatelů o azyl, což je potvrzeno i informacemi lidskoprávních organizací. Co se týče Informace MZV, č.j. 125516/2006-LP ze dne 23.8.2006, k č.j. OAM-166-35/2006, tato dokonce výše zmíněnou problematiku komentuje tak, že zastupitelskému úřadu ČR v Bělorusku není znám žádný případ, kdy by byli navráťivší se žadatelé o azyl stíháni. Dále informace uvádí, že to svědčí o tom, že případní zamítnutí žadatelé zřejmě ve skutečnosti nebyli režimem stíháni a tudíž jejich dočasný pobyt v zahraničí žádný státní orgán nezaregistroval. Vzhledem k výše uvedenému tedy dospěl správní orgán k závěru, že jmenovaný jako osoba, která nikdy a nijak svým jednáním nesměřovala k uplatňování politických práv a svobod, nebude v případě návratu do vlasti ze strany státních orgánů nijak ohrožena.

Žalobu proti původnímu rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6.9.2007 č.j. OAM-1219/VL-10-K03-2006 zamítl Krajský soud v Hradci Králové dne 22.5.2008, kasační stížnost proti zamítavému rozsudku krajského soudu odmítl Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost dne 10.6.2009.

V protokolu o pohovoru k opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, konaném dne 21.1.2010, je uvedeno, že na otázku „Nyní jste tedy požádal o udělení mezinárodní ochrany ze stejných důvodů jako v r. 2006?“ žalobce odpověděl: „Ano. Mám ale ještě jeden důvod navíc. Policie teď ví, že jsem v ČR požádal o azyl. Takže důvody mám stejné jako v roce 2006, ale teď bych měl ještě více problémů, kdybych se vrátil.“

Z výše uvedeného je zřejmé, že to, že běloruská policie ví, že žalobce požádal v ČR o azyl, žalobce poprvé neuvedl při pohovoru až v rámci opakovaného řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nýbrž již v rámci původního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo vnitra se tehdy i tímto aspektem věci adekvátně zabývalo. V žádném případě tu tedy nejde o nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Argument žádostí žalobce o udělení mezinárodní ochrany v ČR tudíž nemohl být soudem shledán důvodným.

– 3 –

Spolu s výše uvedeným žalobce zřejmě – ovšem: naprosto nekonkrétně – namítá, že v jeho případě bylo porušeno ustanovení § 12 zákona o azylu (arg.: „Běloruská strana použila trestní stíhání na mě pouze k tomu, abych byl českou stranou vydán a v nespravedlivém procesu odsouzen a diskriminován.“).

K tomu soud uvádí, že jsou-li tu podmínky stanovené v § 10a [písm. e)] zákona o azylu, je správní orgán povinen podle § 25 písm. i) téhož zákona správní řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavit (arg.: „se zastaví“, ne „lze zastavit“ či „Ministerstvo vnitra může zastavit“). V takovém případě se správní orgán zcela v souladu se zákonem nezabývá eventuálními skutečnostmi rozhodnými pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

V této záležitosti se lze opřít o ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně § 16 zákona o azylu [důvod podle § 10a písm. e) tohoto zákona, ve znění účinném od

21.12.2007, má obdobu v důvodu podle § 16 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona, ve znění účinném do 20.12.2007], jakož i ohledně analogických důvodů zastavení řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona: *Naplnění podmínek pro zamítnutí žádosti o azyl jako zjevně nedůvodné podle § 16 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, vylučuje posouzení žádosti podle § 12 téhož zákona.* (rozsudek ze dne 4.12.2003 č.j. 2 Azs 47/2003-130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS); *Vedle pozitivního vymezení předpokladů pro udělení azylu v § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, stanoví tento zákon také vylučující důvody, při jejichž naplnění žadateli azyl udělit nelze; tyto důvody jsou taxativně stanoveny v § 15 a § 16 tohoto zákona. Jsou-li splněny podmínky vymezené v ustanovení § 16 odst. 1 [od 13.10.2005: nebo v ustanovení § 16 odst. 2] tohoto zákona, tj. podmínky pro zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné, není namístě zkoumat případnou existenci důvodů pro udělení azylu podle § 12 písm. b) citovaného zákona, protože udělení azylu je za takové situace vyloučeno.* (rozsudek ze dne 27.5.2004 č.j. 7 Azs 124/2004-45, publikovaný pod č. 349/2004 Sb. NSS); *Byla-li žádost o azyl podána až poté, co bylo rozhodnuto o správním vyhoštění žadatele, a tato žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. k) [od 13.10.2005: podle § 16 odst. 2] zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 325/1999 Sb., nemohou před soudem obstát námitky nesprávného posouzení skutkového stavu věci vztahující se k důvodům udělení azylu.* (rozsudek ze dne 12.1.2005 č.j. 4 Azs 300/2004-36, k dispozici na www.nssoud.cz); *Pokusil-li se žadatel o udělení azylu v průběhu řízení o neoprávněný vstup na území jiného státu a řízení bylo z tohoto důvodu zastaveno podle § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, potom nemůže mít úspěch jeho námitka, že krajský soud se vůbec nevypořádal s otázkou jeho tvrzených obav před pronásledováním z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině a pro zastávání politických názorů, neboť soud v takovém případě tuto otázku nezkoumá.* (rozsudek ze dne 14.7.2004 č.j. 7 Azs 94/2004-56, publikovaný pod č. 854/2006 Sb. NSS) atd.

Lze tedy shrnout, že v mezích žalobních bodů nebyl žalobce zkrácen na svých právech ani rozhodnutím správního orgánu, ani jeho postupem.

Jelikož žaloba není důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. rozsudkem zamítl.

Žalobce i žalovaný správní orgán souhlasili s tím, aby soud rozhodl o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s.ř.s.).

V rámci žaloby žalobce požádal soud o přiznání odkladného účinku žalobě, neboť na 23.4.2010 je nařízeno hlavní líčení týkající se jeho vydání do Běloruska. Podáním datovaným dne 18.5.2010 a došlým soudu následujícího dne sdělil žalobce soudu, že Krajský soud v Plzni vydal usnesení sp. zn. 1 Nt 101/2010, že žalobce do Běloruska vydán k trestnímu stíhání nebude. V podání datovaném dne 6.9.2010 a došlém soudu následujícího dne žalobce zdůraznil odůvodněnost své žádosti o přiznání odkladného účinku. Poukázal na skutečnost, že Krajským státním zastupitelstvím v Plzni bylo dne 22.2.2010 navrženo, aby nadepsaný soud rozhodl o nepřipustnosti vydání žalobce do Běloruska, neboť není vyloučeno v případě vydání porušení čl. 3 (zákaz mučení) a čl. 6 (právo na spravedlivý proces) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Zdejší soud, který rozhodl o věci samé záhy po konkretizaci a revitalizaci žádosti o přiznání odkladného účinku, o samotném přiznání odkladného účinku, který trvá toliko do

skončení řízení před [v tomto případě: krajským] soudem, již nerozhodoval (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28.8.2003 č.j. 2 Azs 3/2003-44, publikovaný pod č. 173/2004 Sb. NSS, a mnohá další rozhodnutí tohoto soudu, jakož i rozhodnutí Ústavního soudu).

Jen pro úplnost však třeba dodat, že v případě aplikace § 73 s.ř.s. o odkladném účinku žaloby třeba podle přesvědčení zdejšího soudu trvat na příčinné souvislosti mezi právními následky přezkoumávaného rozhodnutí a vznikem nenahraditelné újmy pro žalobce; spatřuje-li žalobce v daném případě nenahraditelnou újmu pro sebe sama v realizaci trestu vyhoštění, tak ta evidentně není právním následkem napadeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany, nýbrž rozhodnutí soudu, který mu, jak sám uvádí, v roce 2008 za krádež uložil trest odnětí svobody v délce 22 měsíců a trest vyhoštění na dobu 7,5 let.

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné specifické náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s. Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 13. září 2010

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D.
samosoudce